

Arrest

nr. 199 758 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat de door verzoeker -die verklaart Albanië te hebben verlaten omdat hij een beter leven wilt en dat hij dat in Albanië als eerlijke, hardwerkende mens niet kan bereiken- aangehaalde elementen problemen zijn van louter socio-economische aard welke niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Evenmin zijn er, zo voegt de commissaris-generaal hieraan toe, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende verzoekers verklaringen dat er veel corruptie bestaat in Albanië en dat de politie samenwerkt met criminele bendes, hetgeen hij illustreert met een incident uit 2015 toen hij samen met enkele vrienden met een wapen werd bedreigd en bestolen werd, wordt er o.a. op gewezen dat het feit dat de politie hem geen foto's gaf van mogelijke daders/gekende lokale criminelen ter identificatie geenszins wijst op de onwil van de Albanese autoriteiten om zijn klacht te behandelen, nu uit zijn verklaringen blijkt dat er naar hem werd geluisterd en hun klacht werd genoteerd, en wordt tevens opgemerkt dat het feit dat de daders niet werden gevonden te wijten kan zijn aan verschillende oorzaken, zoals bijvoorbeeld de anonimiteit van de daders. Vervolgens wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en wordt op grond hiervan gesteld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift aanvoert dat "het zijn vooral de bedreigingen die hij ondergaat die hem het land hebben doen verlaten", stelt de Raad vast dat verzoeker eerder tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet het minste gewag maakte van enige bedreiging die hij zou hebben ondergaan, en hij nadien tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal louter melding maakte van slechts één incident waarbij hij samen met groep vrienden zou zijn bedreigd en bestolen, meer bepaald beweerdelijk ergens eind 2015 (gehoorverslag CGVS d.d. 13 september 2017, p. 8). Verzoeker gaf tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bovendien nergens aan dat die beweerde eenmalige bedreiging aan de basis zou liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Uit

zijn verklaringen blijkt ook dat hij na die beweerde eenmalige gebeurtenis eind 2015 nog tot april 2017, in Albanië verbleef, oftewel meer dan een jaar en drie maanden, alvorens naar België te reizen om hier een paar dagen na zijn aankomst asiel aan te vragen. Tevens blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in de periode na het beweerde incident in 2015 nog met zijn ouders op vakantie naar het buitenland ging, met name naar Italië in de zomer van 2016, hetgeen er ook op wijst dat het incident in 2015 geen aanleiding, laat staan de directe aanleiding was van zijn vlucht uit Albanië.

Verzoeker maakte echter, afgezien van die ene beweerde bedreiging in 2015, geen melding van andere concrete bedreigingen, zodat zijn huidige argumentatie dienaangaande elke grondslag en ernst mist. Op geen enkel ogenblik tijdens zijn verhoren maakte hij ook maar enigszins gewag van “criminelen die hem persoonlijk proberen in te lijven bij hun bendes” en vrees “voor zijn leven als hij zich niet bij één van de criminele bendes die zijn stad teisteren aansluit”, zoals hij het thans in zijn verzoekschrift omschrijft, in een vergeefse poging zijn relaas aan te dikken en zijn problemen buiten het louter socio-economische te plaatsen. Verzoekers huidige algemene en niet in het minst onderbouwde, laat staan op concrete persoonlijke ervaringen gesteunde a posteriori- verklaringen in zijn verzoekschrift omtrent zijn “vrees (...) voor de gewelddadige criminelen die zijn leefomgeving teisteren” ontberen derhalve elke ernst, geloofwaardigheid en grondslag.

Verzoeker, welke in zijn verzoekschrift ook laat gelden dat “hij in zijn land van herkomst een makkelijke prooi” zal “zijn voor criminele organisaties” en dat “hij vreest dat hij op een dag geen andere keuze zal hebben dan de criminaliteit in te gaan omdat dergelijke bendes ook met geweld mensen voor hun zaak weten te winnen”, beperkt zich tot het uiten van blote beweringen en algemene hypotheses, hetgeen niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Een loutere verwijzing naar (algemene als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels omtrent o.a.) de criminaliteit in Elbasan en meer algemeen in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter te verwijzen naar algemene informatie, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te ontcrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 november 2017, voert verzoekende partij aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij haar verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken toen zij nog minderjarig was en op dat moment niet beseftte dat dit eerste gesprek belangrijk was. Verzoekende partij vervolgt dat zij het concrete bedreigingsincident niet heeft vermeld en dat dit te wijten is aan haar leeftijd en achtergrond. Voorts wijst zij erop dat er tal van andere elementen zijn, dat zij heeft verklaard (p. 8 en 13) dat zij op straat werd gepest en mensen haar geen echte man vinden omdat zij geen wraak heeft genomen op de persoon die haar vader heeft verwond. Verzoekende partij wijst erop dat dit element zelfs niet werd meegenomen in de beoordeling van haar vrees, evenmin als de specifieke toestand in de stad Elbasan waar het als alleenstaande jongere heel moeilijk is om te overleven zonder in het criminele milieu terecht te komen. Tot slot stelt verzoekende partij dat Albanië geen veilig land is.

4.2. Uit verzoekende partij haar verklaringen en het door haar neergelegde Albanese paspoort blijkt dat zij op 20 september 1999 werd geboren te Elbasan, Albanië. Verzoekende partij was aldus ten tijde van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat op 29 juni 2017 plaatsvond, 17 jaar en negen maanden oud. Niettegenstaande haar jeugdige leeftijd kon en mocht in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoekende partij van bij de aanvang van en doorheen haar gehele asielprocedure afdoende coherente verklaringen aflegt en van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoekende partij is hier echter, zo geeft ze zelf expliciet aan, in gebreke gebleven. Verzoekende partij haar argumentatie als zou zij op dat moment niet hebben beseft dat het eerste gesprek belangrijk was, is allerminst ernstig en kan niet worden aanvaard. Verzoekende partij werd er bovendien van in het begin op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat *“Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten wordt niet verwacht”* (Administratief dossier, stuk 11, ‘Vragenlijst’ d.d. 29 juni 2017). Verzoekende partij, die trouwens nadien bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog expliciet aangaf dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen én dat ze er alle redenen had verteld die aanleiding gaven tot haar asielaanvraag, verzuimde evenwel geheel aan die verplichting, zo blijkt ook uit haar verklaringen ter terechtzitting het concrete bedreigingsincident op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben vermeld. In zoverre verzoekende partij dit op algemene wijze wijt aan haar achtergrond, laat ze na deze stelling ook maar enigszins toe te lichten of te preciseren, en kan haar algemene bewering dan ook niet worden aangenomen.

4.3. Verzoekende partij maakte inderdaad tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gewag van het feit dat wanneer ze in Albanië op straat liep, mensen roddelden en zeiden dat ze geen echte man is aangezien haar vader omver was gereden en zij zich nooit had gewroken en het toch niet kan dat zij niets ondernam (AD, stuk 6 ‘Gehoorverslag CGVS’ d.d. 13 september 2017, p. 8). Verzoekende

partij, die hierover met geen woord sprak op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf evenwel op geen enkel ogenblik aan, laat staan uitdrukkelijk, dat deze feiten, waaromtrent ze overigens niet in het minst concretiseerde wanneer en hoe vaak dergelijke zaken gebeurden, aan de basis zouden liggen van haar vlucht uit haar land van herkomst. Uit niets blijkt en verzoekende partij verklaarde op geen enkel moment dat dergelijke verbale roddels haar ertoe hebben aangezet en deden beslissen om Albanië te verlaten.

Dergelijke verbale pesterijen en roddels zijn hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig om weerhouden te kunnen worden als een daad van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

4.4. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting geen concrete en valabele argumenten aan die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar het volgende wordt vastgesteld:

“Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift aanvoert dat “het zijn vooral de bedreigingen die hij ondergaat die hem het land hebben doen verlaten”, stelt de Raad vast dat verzoeker eerder tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet het minste gewag maakte van enige bedreiging die hij zou hebben ondergaan, en hij nadien tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal louter melding maakte van slechts één incident waarbij hij samen met groep vrienden zou zijn bedreigd en bestolen, meer bepaald beweerdelijk ergens eind 2015 (gehoorverslag CGVS d.d. 13 september 2017, p. 8). Verzoeker gaf tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bovendien nergens aan dat die beweerde eenmalige bedreiging aan de basis zou liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Uit zijn verklaringen blijkt ook dat hij na die beweerde eenmalige gebeurtenis eind 2015 nog tot april 2017, in Albanië verbleef, oftewel meer dan een jaar en drie maanden, alvorens naar België te reizen om hier een paar dagen na zijn aankomst asiel aan te vragen. Tevens blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in de periode na het beweerde incident in 2015 nog met zijn ouders op vakantie naar het buitenland ging, met name naar Italië in de zomer van 2016, hetgeen er ook op wijst dat het incident in 2015 geen aanleiding, laat staan de directe aanleiding was van zijn vlucht uit Albanië.

Verzoeker maakte echter, afgezien van die ene beweerde bedreiging in 2015, geen melding van andere concrete bedreigingen, zodat zijn huidige argumentatie dienaangaande elke grondslag en ernst mist. Op geen enkel ogenblik tijdens zijn verhoren maakte hij ook maar enigszins gewag van “criminelen die hem persoonlijk proberen in te lijven bij hun bendes” en vrees “voor zijn leven als hij zich niet bij één van de criminele bendes die zijn stad teisteren aansluit”, zoals hij het thans in zijn verzoekschrift omschrijft, in een vergeefse poging zijn relaas aan te dikken en zijn problemen buiten het louter socio-economische te plaatsen. Verzoekers huidige algemene en niet in het minst onderbouwde, laat staan op concrete persoonlijke ervaringen gesteunde a posteriori- verklaringen in zijn verzoekschrift omtrent zijn “vrees (...) voor de gewelddadige criminelen die zijn leefomgeving teisteren” ontberen derhalve elke ernst, geloofwaardigheid en grondslag.

Verzoeker, welke in zijn verzoekschrift ook laat gelden dat “hij in zijn land van herkomst een makkelijke prooi” zal “zijn voor criminele organisaties” en dat “hij vreest dat hij op een dag geen andere keuze zal hebben dan de criminaliteit in te gaan omdat dergelijke bendes ook met geweld mensen voor hun zaak weten te winnen”, beperkt zich tot het uiten van blote beweringen en algemene hypotheses, hetgeen niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Een loutere verwijzing naar (algemene als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels omtrent o.a.) de criminaliteit in Elbasan en meer algemeen in Albanië volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter te verwijzen naar algemene informatie, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).”

4.5. In weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen, werd er wel degelijk en afdoende rekening gehouden met haar verklaringen omtrent de situatie in Elbasan, waar volgens haar criminaliteit en corruptie welig tieren en waar het als alleenstaande jongere heel moeilijk zou zijn om te overleven zonder in het criminele milieu terecht te komen.

De Raad benadrukt dat, zoals eerder in de beschikking van 22 november 2017 wordt opgemerkt, *“Een loutere verwijzing naar (algemene als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels omtrent o.a.) de criminaliteit in Elbasan en meer algemeen in Albanië” niet “volstaat (...) om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico*

op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter te verwijzen naar algemene informatie, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X)."

De Raad ziet overigens niet in waarom verzoekende partij, een gezonde jongeman die inmiddels meerderjarig is en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om zonder haar ouders Albanië te verlaten om zich hier alleen in een vreemde gemeenschap te vestigen, zich niet elders in Albanië buiten Elbasan kan vestigen, indien zij niet meer in haar regio van herkomst wenst te wonen en leven, bijvoorbeeld in de Albanese hoofdstad.

4.6. In zoverre verzoekende partij, met haar algemene opmerking dat Albanië geen veilig land is, kritiek uit op het feit dat Albanië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijkt voor te houden dat Albanië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. X (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen *in casu* in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Verzoekende partij gaat voor het overige niet concreet in op en formuleert voorts geen concrete en daadwerkelijk opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking d.d. 22 november 2017 opgenomen grond, minstens brengt zij geen valabele argumenten bij die de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS